

CHƯƠNG MUỖI BẢY

NHỮNG CHUYỆN KINH HỒN

Du Bội Ngọc cùng Thiết Hoa Nương và Ngân Hoa Nương đang tương trì với nhau thì Kim Hoa Nương đã mặc xong y phục, chạy đến, thấy Du Bội Ngọc ở trên giường, mặt đầy máu, hoảng hồn kêu lên :

- Người ... người gây nên tình trạng này phải không?

Ngân Hoa Nương cười lớn :

- Tôi làm ra rồi sao! Đại thơ đau lòng hả?

Kim Hoa Nương giáng cho nàng một cái tát tai khá mạnh!

Tiếng tát tai vang lên, Ngân Hoa Nương ngưng bật tiếng cười.

Gian nhà trầm lặng như cảnh chết.

Thiết Hoa Nương buông tay; Ngân Hoa Nương lùi lại, tựa mình vào tường, đôi mắt ngời hung quang, run run giọng hỏi :

- Đại thơ đánh tôi! Đại thơ dám đánh tôi à?

Kim Hoa Nương dậm chân :

- Tại sao người hành động như vậy chứ?

Ngân Hoa Nương cũng dậm chân thét to :

- Tại sao tôi không làm được như vậy chứ? Đại thơ chỉ biết tam muội thích hấn, tôi cũng thích hấn, tại sao đại thơ không biết cho điều đó? Ai cũng có ý trung nhân, tại sao tôi không có?

Kim Hoa Nương sững sốt :

- Người ... người không hận hấn à?

Ngân Hoa Nương rít lên :

- Tôi hận hấn! Tôi hận hấn! Đại thơ chỉ biết tam muội lớn rồi, tam muội cần nam nhân, nên tìm nam nhân cho tam muội! Còn tôi là chị của tam muội, tôi lại chưa lớn sao? Tại sao đại thơ không cho tôi tìm nam nhân? Tại sao đại thơ không tìm nam nhân cho tôi?

Kim Hoa Nương thờ người một lúc, đoạn thở dài :

- Ta không ngờ! Ta không tưởng là người cần ta tìm nam nhân cho người! Người... bao nhiêu nam nhân rồi, chưa đủ cho người sao? Người còn bảo ta tìm thêm nam nhân cho người!

Ngân Hoa Nương hét lên một tiếng lớn, chạy vụt ra ngoài.

Nàng vừa hét điên cuồng, vừa gào lên :

- Tôi hận đại thơ! Tôi hận tam muội! Tôi hận cả hai! Tôi hận tất cả những người trên thế gian, tôi hận không thể giết chết tất cả, giết cho trần gian tĩnh mịch chỉ có một mình tôi thôi!

Kim Hoa Nương lặng người tại chỗ, lâu lắm mà nàng không làm một cử động nào.

Du Bội Ngọc bình tĩnh trở lại lắm lắm :

- Trên đời này, chẳng có sự gì tránh được khuyết điểm, chẳng có sự gì thập toàn! Cái đạo lý đáng lẽ Cao lão đầu phải biết hơn ai cả chứ? Nếu bây giờ, lão gặp lại ta, chẳng rõ lão sẽ có cảm giác như thế nào?

Rồi chàng nghĩ, đáng buồn cười quá, nghĩ thế chàng bật cười ngay, cười lớn.

Chung quy, chàng cũng giải thoát được mọi sự ràng buộc, mọi áp lực, chàng nghe khoan khoái vô cùng, cả tâm hồn lẫn cơ thể đều thoải mái phi thường.

Thiệt Hoa Nương ngừng khóc, kinh dị nhìn chàng. Tâm lý của chàng như thế nào, nàng làm sao hiểu nổi? Có người nào hiểu nổi?

Vĩnh viễn chẳng có ai hiểu nổi!

X

Ba hôm sau, cơ thể của Du Bội Ngọc khôi phục bình thường hơn phân nửa.

Trên gương mặt, mảnh bố trắng điểm lốm đốm những vết đen, vết tím, nơi mảnh bố chỉ còn lộ ra một chiếc mũi và đôi mắt.

Kim Hoa Nương và Thiệt Hoa Nương nhìn chàng hồi hận vô cùng, đau đớn vô cùng.

Một lúc lâu, Kim Hoa Nương thở dài :

- Người muốn đi?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Thời cơ đã qua rồi, nói chi đến chuyện đi làm chi!

Thiệt Hoa Nương vội chồm tới ôm chầm lấy chàng, cao giọng :

- Người không nên đi đâu! Đừng đi đâu cả! Vô luận người biến thành hình dạng nào, ta vẫn đối tốt với người như thường! Như thường!

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Nếu người đối tốt với ta, thì người đừng ngăn trở ta đi! Một người, khi mất tự chủ rồi, một người, khi mất tự do hành động rồi, người đó, nếu muốn sống, cũng chẳng có giá trị gì!

Kim Hoa Nương hỏi :

- Ít nhất, người cũng để chị em ta thấy người biến đổi như thế nào chứ?

Du Bội Ngọc thở ra :

- Vô luận ta biến đổi như thế nào, ta vẫn là ta!

Chàng nhẹ nhàng đẩy Thiết Hoa Nương ra xa chàng, rồi đứng lên, bật cười thành tiếng :

- Các người nên biết, ta đi rồi, ta sẽ làm một việc trước tiên!

Chàng gần giọng hỏi :

- Các người có tưởng là ta sẽ làm việc gì chẳng?

Kim Hoa Nương buông gọn :

- Tìm nhị muội độc ác của ta chứ còn làm gì nữa?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Ta tìm một người nhưng chẳng phải nàng đó!

Thiết Hoa Nương chớp mắt :

- Người tìm ai?

Du Bội Ngọc đáp :

- Đường công tử! Ta gọi y đến đây gặp các người, rồi ta tìm Đường Vô Song lão tiên bối, tố cáo với người là Quỳnh Hoa Tam Nương Tử không phải bại hoại như lão tưởng!

Kim Hoa Nương cúi đầu, thở dài :

- Thật... ta chẳng biết nói sao để cảm tạ người ...

Du Bội Ngọc vẫn cười :

- Muốn cảm tạ ta, các người chẳng cần làm gì cả, các người cứ ngồi yên đây để cho ta đi!

Chàng bước đi, không hề quay đầu lại.

Kim Hoa Nương và Thiết Hoa Nương không bước theo chàng.

Trong mắt họ có vài giọt lệ long lanh...

Du Bội Ngọc cảm thấy mình không bị ràng buộc bởi một hình bóng, một sự tình nào, nên đối với bất kỳ ai, chàng không lưu luyến mà cũng chẳng khinh phụ, thì một vài giọt lệ đau thương của ai đó, có cầm chân nổi chàng không?

Chàng rời thạch thất, bước ra đến cửa, ánh thái dương chiếu vào mặt chàng, trông ra, là ánh tà dương. Chàng ạ lên một tiếng, buột miệng kêu khẽ :

- Lại một ngày sắp tàn!

Vừa đưa tay khép cánh cửa lại, chàng buông ngay hai tay xuống, rồi chân cứng đờ, không còn nhấc lên nổi để bước đi.

Nơi hoa sảnh, trên kèo nhà, có một chùm xác người. Máu tươi còn rỏ giọt từ những xác đó xuống nền sảnh.

Họ chết rồi, nhưng có lẽ máu còn nóng hổi bởi có nóng mới còn nhỏ giọt.

Mỗi xác chết đều có vết thương như nhau, treo họ lên kèo nhà như cá treo trên bếp.

Trong cái xác chết đó, có xác của chủ nhân tòa nhà này!

Tính theo thời gian, thì sự kiện bất quá chỉ xảy ra vào giờ Ngọ, mà vào giờ đó, chủ nhân còn đến tận địa thất mang thức ăn, thức uống đến cho chàng.

Một số người bị sát hại như vậy, hẳn phải có náo động chứ?

Tại sao khung cảnh vẫn im vắng như thường?

Giết người mà không gây náo động, là một việc khó, huống chi giết nhiều người cùng một lượt!

Kẻ nào gây lên án mạng, hẳn phải có thủ đoạn phi thường vậy!

Nhìn cảnh tượng đó một lúc, Du Bội Ngọc toan trở vào địa thất, nhưng đảo mắt nhìn chung quang, chàng đổi ý.

Chàng mạnh dạn bước qua hoa sảnh, ra ngoài.

Chàng kinh hãi thật sự nhưng vẫn giữ thản nhiên, người ngoài không ai biết được là chàng sợ.

Chàng đi qua dưới mấy xác chết, ung dung đi qua dưới các cành cây.

Bỗng có tiếng quát vang lên đầu đây :

- Kẻ nào đó? Đứng lại!

Du Bội Ngọc dừng chân, bình tĩnh đảo mắt nhìn quanh, chẳng hề tỏ ra bối rối, hoang mang như đã biết trước thể nào cũng có người quát bảo chàng đứng lại.

Người vừa quát, trầm giọng bảo :

- Người bước lại đây!

Du Bội Ngọc bước liền về hướng có tiếng người quát.

Nơi sau một cánh cửa, có một người bước ra, người đó chính là Kim Yến Tử.

Chàng không thể tưởng là Kim Yến Tử có mặt tại đây nhưng chàng không tỏ vẻ ngạc nhiên.

Kim Yến Tử cũng không ngờ chính là chàng, song khác với chàng, để lộ vẻ kinh dị trên gương mặt.

Kim Yến Tử cao giọng hỏi :

- Người tử đâu chui ra đây? Tại sao ta không thấy người?

Du Bội Ngọc bình thản như thường :

- Ta từ dưới đất vừa chui lên!

Kim Yến Tử hét :

- Người họp chung một chỗ với Quỳnh Hoa Tam Nương Tử?

Du Bội Ngọc bấu môi :

- Thì sao? Có can gì đến người?

Chàng vừa buông dứt tiếng cuối, mũi kiếm của Kim Yến Tử đã bay tới yết hầu chàng.

Nàng không thể nào nhận ra Du Bội Ngọc trong dung mạo hiện tại.

Chẳng những chàng bao mặt với mảnh bố, mà dáng điệu của chàng hết sức ung dung, không hề lúng túng, hoang mang, hồi hã như trước. Có thể chàng bây giờ và chàng trước đó là hai con người, hoàn toàn khác lạ.

Thì làm sao Kim Yến Tử nhận ra chàng?

Hơn nữa, một mũi kiếm nơi yết hầu, chàng không hề khiếp hãi.

Đừng nói là một mũi kiếm, giả sử có trăm mũi, ngàn mũi chong như thế, chàng cũng không hề nhúc nhích.

Thì làm sao Kim Yến Tử nhận ra là con người cũ?

Một người, chính mắt nhìn cha mình chết thảm, chính mắt nhìn kẻ khác đề quyết mình đã điên cuồng, lại bị bắt mình nhận kẻ giết cha mình làm cha!

Có ai nhìn được chẳng? Chàng chính là người đó, và chàng nhìn được!

Một người trông thấy ý trung nhân của mình, lại không thể nhìn nhận, trên thế gian này, còn gì đau khổ bằng?

Chàng chính là con người đó, chàng đau khổ như mọi người và chàng chịu được sự đau khổ đó.

Một người từng vào sanh ra tử, suốt đời chưa một phút giây an toàn, người đó có thể sống được chẳng, và sống để làm gì?

Chàng cũng chính là con người đó, và chàng còn sống, thản nhiên mà sống, để mãi mãi ra tử vào nguy!

Như vậy, chàng còn sợ gì?

Chẳng có một sự việc gì trên đời này làm cho Du Bội Ngọc phải nao núng nữa thì mũi kiếm chong nơi yết hầu phỏng có ý nghĩa gì? Bất quá, chết là cùng, mà chàng thì từ cái chết mà sống lại, từng phen như thế, tự nhiên chàng bình tĩnh, chẳng lạ lùng gì!

oOo

Chẳng rõ từ lúc nào và tại sao, Kim Yến Tử xuôi tay xuống.

Nàng thức ngộ, dùng oai mà bức Du Bội Ngọc là làm một trò cười, nàng biết vậy, song Du Bội Ngọc thăm hỏi, sao nàng không nhích mũi kiếm tới một chút nữa?

Du Bội Ngọc nhìn nàng một lúc, đoạn hỏi :

- Thần Dao công tử đâu?

Kim Yến Tử kinh hãi kêu lên :

- Người ... người nhận ra ta?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Dù tại hạ không nhận ra cô nương, tại hạ cũng biết là cô nương với Thần Dao công tử như bóng với hình, nơi nào có một là phải đủ hai!

Kim Yến Tử quan sát chàng một lúc cau mày lẩm bẩm :

- Là! Là thật! Chẳng như người không phải là người xa lạ đối với ta, tại sao ta không nhận ra người?

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Cô nương nhìn mảnh bố dịt thương nơi đầu nơi mặt cho rằng tại hạ là người không lạ, bởi những kẻ dùng bố dịt thương chẳng thiếu, cô nương thường thấy. Chứ cô nương có biết tại hạ là ai đâu mà cho là quen?

Kim Yến Tử cao giọng :

- Người là ai?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Tại hạ là Du Bội Ngọc!

Kim Yến Tử lùi lại một bước, kinh ngạc nhìn chàng :

- Du Bội Ngọc nào? Du Bội Ngọc đã chết rồi, người là... là ...

Du Bội Ngọc nhếch một nụ cười :

- Cô nương có biết là trên thế gian này có đến hai Du Bội Ngọc chẳng? Một chết rồi, một còn sống đây. Rất tiếc tại hạ không phải là Du Bội Ngọc đã chết rồi, chẳng như hắn có rất nhiều bằng hữu!

Chàng gật gù lẩm bẩm :

- Du Bội Ngọc chết có rất nhiều bằng hữu hơn Du Bội Ngọc sống!

Kim Yến Tử thở phào, không còn sợ đối tượng là ma là quỷ nữa.

Nàng hỏi :

- Những kẻ kia, chính người giết họ?

Du Bội Ngọc hỏi lại :

- Thế không phải là cô nương giết họ?

Kim Yến Tử sôi giận :

- Họ là những tay hung ác, họ tạo nên tội nghiệp quá nhiều, có chết đủ mười lần cũng chưa đủ tội. Ta có ý giết họ từ lâu, nhưng không có dịp. Hôm nay, ta đến đây, chỉ để tìm họ mà hạ thủ, rất tiếc ta đến chậm, thành mất một việc làm thích thú!

Du Bội Ngọc kinh ngạc :

- Cô nương không biết ai hạ sát họ? ...

Bỗng một giọng nói vang lên đâu đây :

- Người sát hại họ chính là ta!

Giọng nói tự nhiên, không tự hào về việc làm, không hối hận vì đã gây máu đổ, giọng nói tự nhiên như câu chào hỏi qua đường của hai kẻ không thân mà cũng không thù, người nào đó phát xuất ra câu nói gọn, hẳn phải có tâm thần trấn định phi thường.

Liền theo câu nói, một người xuất hiện trước mặt Du Bội Ngọc và Kim Yến Tử.

Người đó vận chiếc áo chóp ngời màu bạc dưới ánh tà dương, áo rất rộng, tay áo bên tả bỏ thông phùng phình, tay áo bên hữu cột vào hông.

Hiển nhiên, người đó chỉ có một tay.

Chòm râu bạc lất phất nơi ngực, lưng cột giây cũng màu bạc nhưng xám hơn màu áo một chút, mang giày đồng màu với dây lưng, cả đến chiếc mũ nơi đầu cũng cùng nốt màu với dây lưng, với giày.

Lão nhân trang phục như vậy, mà gương mặt cũng đồng màu với trang phục, chính gương mặt mới làm cho Du Bội Ngọc và Kim Yến Tử chú ý hơn hết.

Lạ làm sao, đôi mắt cũng màu đó.

Từng xuôi ngược chốn giang hồ, từng gặp dị nhân quái khách, Kim Yến Tử đã có một lá gan lỳ chẳng hề biết sợ trước một ác ma, thế mà gặp lão nhân này, nàng không khỏi rùng mình.

Nàng kêu lên :

- Thế ra, chính lão trượng đã giết những người này?

Lão nhân điềm nhiên :

- Cô nương tưởng lão phu chỉ có một tay rồi không làm nổi cái việc đó à? Nếu lão phu không giết nổi ác nhân, thì trên đời này, dễ thường đã biến thành thế giới của bọn ác nhân!

Kim Yến Tử rung rung giọng :

- Tiền bối... chẳng hay tiền bối ...

Lão nhân gạt ngang :

- Cô nương không cần tìm hiểu tên họ của lão phu, cứ biết cô nương đối đầu với Thiên Tâm Giáo, tất nhiên cô nương là người cùng chí hướng với lão phu. Bởi là đồng

chỉ hướng với lão phu, nên cô nương có mặt tại đây mà vẫn được an toàn, nếu không thì hẳn cô nương cũng có số phận như bọn đó!

Bình sanh, nghe ai nói câu đó trước mặt nàng, Kim Yến Tử đã rút kiếm hỏi tội liền, nhưng giờ đây, lão nhân nói như vậy, nàng không phản nộ, bởi nàng hiểu lão nói đúng đạo nghĩa giang hồ. Nàng hỏi :

- Tiền bối đã gặp bọn Quỳnh Hoa Tam Nương Tử chưa?

Ngân Quang lão nhân hỏi lại :

- Cô nương có thù oán gì với ba nàng ấy?

Kim Yến Tử nghiêng rằng :

- Cừu hận rất sâu, một vài câu nói chẳng thể diễn tả hết!

Ngân Quang lão nhân lại hỏi :

- Cô nương muốn gặp họ?

Kim Yến Tử cảm hờn :

- Với bất cứ giá nào, tôi nhất định phải tìm cho được chúng!

Lão nhân gật đầu :

- Được, muốn gặp ba nàng ấy, cô nương cứ theo lão phu!

Lão đi trước, ra khỏi hoa sảnh, vượt qua hậu viên, qua luôn một vụng cửa nhỏ.

Bên ngoài cửa nhỏ là một con đường khá rộng, trên con đường đó, chẳng có một bóng người.

Đi theo lão nhân, Kim Yến Tử khoan khoái vô cùng.

Dĩ nhiên Du Bội Ngọc cũng đi theo nhưng chàng hết sức nghi hoặc.

Chàng nghĩ, lão nhân chẳng hề biết Quỳnh Hoa Tam Nương Tử ở đâu, thế mà công nhiên dẫn Kim Yến Tử đi tìm.

Hơn nữa, giả như lão có tài nghệ hạ sát được bọn kia, thử hỏi một người cụt mất một tay làm sao treo xác bọn chúng lên kèo nhà được?

Chính hai sự kiện đó làm cho Du Bội Ngọc nghi ngờ.

Phàm những kẻ bịa chuyện lừa người, đều có một mưu đồ nào đó.

Nhưng chàng lại nghĩ :

- Cứ theo cái thân pháp của lão thì võ công của lão hẳn phải cao, nếu lão muốn giết Kim Yến Tử, lão hạ thủ dễ dàng. Như lão có muốn giết nàng thì lão cứ hạ thủ, cần gì phải đồ mưu thiết kế?

Như vậy, lão lừa Kim Yến Tử, định đưa nàng đi đến đâu? Và để làm gì?

Trước cũng như sau, lão chẳng hề nhìn Du Bội Ngọc đến nửa mắt, chừng như từ lúc xuất, lão chỉ chuyên chú vào mỗi một mình Kim Yến Tử thôi, chừng như vì nàng mà lão xuất hiện.

Mặc, lão nhìn hay không nhìn, chàng cứ lặng lẽ đi theo sau.

Lão đã trầm khí được thì chàng cũng trầm khí được chứ! Lão chẳng gọi chuyện với chàng, thì chàng cũng chẳng cần nói gì với lão.

Song Kim Yến Tử không trầm khí được như chàng.

Hoàng hôn dần dần xuống, ánh tà dương dần dần tắt, đêm sắp sửa trở về, mà lão nhân đưa nàng càng lúc càng đi vào cảnh tĩnh mịch hoang vu.

Trăng đã lên, ánh trăng chiếu xuống chiếc áo của lão, tạo cho lão cái vẻ ảo huyền như một u linh từ Uổng Tử Thành lên trần thế.

Nàng hỏi :

- Quỳnh Hoa Tam Nương Tử ở đâu?

Lão nhân không quay mình lại :

- Chúng là bọn tà ác, tự nhiên chúng ở tại một địa phương tà ác!

Kim Yến Tử cau mày :

- Một địa phương tà ác?

Ngân Quang lão nhân hừ một tiếng :

- Giả như cô nương nhất gan, chẳng dám đến đó, thế thì ngay từ bây giờ hãy trở lại, thiết tưởng chẳng muộn lắm đâu!

Kim Yến Tử cắn răng, chẳng thốt lời gì nữa.

Du Bội Ngọc càng lúc càng nghi ngờ lão nhân hơn.

Xem chừng lão nhân không bước gấp, song Kim Yến Tử phải vất vả vô cùng mới theo kịp lão. Đã thành danh với cái hiệu Kim Yến Tử, tức nhiên nàng có thuật khinh công rất cao, tuy nhiên nàng còn kém lão nhân một bậc, trong khi nàng thở mạnh thì lão nhân vẫn thản nhiên như thường.

Du Bội Ngọc chưa hoàn toàn bình phục, cũng theo kịp họ. Chàng vừa đi vừa tự hỏi, chẳng rõ lão nhân thuộc hạng người nào trên giang hồ, nếu là người trong chánh phái thì chẳng nói làm chi, nếu đúng là người hắc đạo, thì thực là phiền cho Kim Yến Tử lẫn chàng.

Đến một khu rừng, lão nhân quanh qua rẽ lại mấy lượt, họ thấy trước mặt một cái gò nơi triền núi, gò không cao lắm, chẳng có một ngọn cỏ, chỉ có đá chơm chөр, đá cũng không cao nhưng lại lan tràn, tạo cho cái gò một địa điểm vô cùng hiểm trở.

Trên gò, giữa những mô đá lởm chởm, có một tảng đá lớn, trước mặt tảng đá có ba chữ lớn, có nhiều dấu đao chém vắt ngang vắt dọc trên ba chữ đó, chẳng rõ kẻ nào đã hện gì tảng đá hay ba chữ mà chém như vậy.

Du Bội Ngọc trầm nghĩ :

- Ba chữ đó có lẽ là sơn danh, mà sơn danh thì có liên quan gì đến con người, tại sao hành hung một vật vô tri là tảng đá mang ba chữ đó?

Bất cứ gặp việc gì trên đời, Du Bội Ngọc đều dè dặt, bởi dè dặt nên chàng không bỏ qua việc gì, bởi thế chàng tìm hiểu tại sao ba chữ đó lại bị chém như vậy? Chẳng qua chàng gặp nhiều nguy hiểm, nên thói quen cảnh giác bùng lên ở mỗi chặng đường đi qua, thấy cái gì hơi lạ là chàng phân tách ngay.

Những vết dao ngang dọc trên ba chữ đó, đối với ai khác chẳng có ý nghĩa gì nhưng đối với chàng lại thành một vấn đề và chàng phải tìm giải đáp cho vấn đề, nếu không thì chàng thắc mắc mãi.

Chàng nghi hoặc lão nhân, chàng phải nghi hoặc luôn địa điểm do lão đưa Kim Yến Tử tới, và đến đây rồi, chàng càng nghi hoặc hơn khi thấy ba chữ nơi tảng đá bị đao chém gần như nát mất tự dạng.

Lão nhân nhún chân nhảy lên tảng đá đó, Kim Yến Tử cũng sắp sửa lên theo, bỗng một tiếng “cách” vang lên, không lớn lắm, tảng đá từ từ di động, bày ra một cửa hang.

Kim Yến Tử và Du Bội Ngọc giật mình, chưa người nào dám lên bên trên đó.

Lão nhân gọi :

- Sao hai vị chưa động thân?

Kim Yến Tử day lại Du Bội Ngọc, thốt :

- Đi vào nguy hiểm, sao người theo ta làm chi? Hãy trở lại đi!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Đi theo cô nương đến đây rồi dù có muốn trở về cũng chẳng kịp nữa đâu!

Kim Yến Tử trở mắt :

- Tại sao?

Du Bội Ngọc không đáp, lướt qua mặt nàng, định lên trên đó trước nàng.

Lão nhân nhìn chàng dăm dăm, chú ý xem vũ công của chàng ra sao.

Biết lão nhân đang dò xét mình, Du Bội Ngọc chỉ vận dụng năm thành công lực thôi, với năm thành công lực đó, chàng phi thân lên trên tảng đá.

Lão nhân thản nhiên, chẳng tỏ lộ chút cảm nghĩ nào, nhưng trong ánh mắt chừng như có vẻ bất mãn.

Rồi nhìn sang Kim Yến Tử, thấy nàng vận dụng toàn lực nhảy lên, vẻ bất mãn trước đó tiêu tan, nhường chỗ cho niềm thích thú thoáng hiện lộ.

Du Bội Ngọc vô cùng kỳ quái, chẳng rõ cái dụng ý của lão nhân như thế nào. Chàng nghĩ :

- Nếu lão muốn hại người, thì thấy người kém võ công thì lão phải mừng chứ có lẽ nào người kém võ công thì lão bất mãn, mà thấy người có võ công cao, lão lại thích thú? Xem thần sắc của lão, ta có cảm nghĩ là lão hy vọng ta và Kim Yến Tử có võ công cao. Tại sao lão hy vọng như thế? ...

Đêm đã xuống, lòng hang đen tối lại càng đen tối hơn, vì quá đen tối nên chàng và Kim Yến Tử chẳng biết đáy sâu cạn như thế nào.

Gió lạnh từ bên dưới lộng lên vu vu, nghe rợn người, rợn vì huyền bí hơn là vì lạnh.

Tảng đá di động sang một bên, nơi có chỗ trũng xuống rất vừa vặn thành ra trông như liền lạc, không ai tưởng là có tảng đá rời vừa từ một vị trí khác chuyển tới.

Tảng đá nặng hàng vạn cân, do một người làm cho di động được hẳn phải có cơ quan điều khiển, tạo nên một cơ quan như vậy hẳn phải phí rất nhiều nhân lực, mà cũng rất có thể ban nhân mạng.

Dĩ nhiên, phải có hao phí vật lực, ngoài nhân lực và nhân mạng. Nhưng người nào đó xử dụng vật lực, nhân lực, nhân mạng quan trọng như vậy để tạo nên một cơ quan tại đây, hẳn phải có một mục đích gì chứ? Chẳng hạn, tàng trữ một bí mật hay một kho báu, hay ít nhất cũng để ẩn thân kín đáo không sợ người đời quấy nhiễu ...

Kim Yến Tử đã khởi sanh nghi, lẩm bẩm :

- Quỳnh Hoa Tam Nương Tử ở tại đây sao?

Ngân Quang lão nhân đáp :

- Nơi đây là chỗ Thiên Tâm Giáo tàng trữ báu vật, nếu Quỳnh Hoa Tam Nương Tử chẳng phải là những đàn chủ trong giáo thì chẳng khi nào được đặt chân tới!

Kim Yến Tử trở mắt :

- Làm sao lão tiên bối biết được những điều bí mật của Thiên Tâm Giáo?

Ngân Quang lão nhân cười nhạt :

- Trên thế gian này, có sự gì đáng gọi là bí mật đối với lão phu!

Lời nói đó, nếu người nào đó nói lên tất Kim Yến Tử sẽ cho là khoác lác, nhưng lão nhân đã nói ra, hẳn là lão có cái đạo lý của lão, và nàng không nghĩ là lão tự khoa trương.

Kim Yến Tử suy nghĩ một chút, rồi lại lẩm bẩm :

- Quái lạ! Thiên Tâm Giáo lập căn cứ tận Miêu Cương, sao lại có hang động bí mật tại đây?

Lão nhân không đáp, chỉ chớp ánh mắt lạnh lùng hỏi nàng :

- Cô nương có dám vào trong hang chăng?

Kim Yến Tử hớp một hơi dài không khí, cao giọng :

- Nếu tìm được Quỳnh Hoa Tam Nương Tử, dù có phải lên trời xuống biển, đuổi còp, bắt rồng tôi cũng chẳng cho là khó khăn, nguy hiểm, sá chi cái việc vào một hang động con con này?

Gương mặt lão nhân dịu ngay.

Lão gật đầu :

- Chỉ cần cô nương lưu tâm đề phòng qua mỗi bước đi thôi. Lão phu đảm bảo là chẳng có chuyện gì làm nguy hại đến cả hai đâu!

Lão nói cả hai là có gồm Du Bội Ngọc, như vậy là lão chấp nhận cho Du Bội Ngọc theo vào hang.

Bỗng Du Bội Ngọc thốt :

- Tại hạ không có ý muốn vào trong đó!

Chàng muốn nói trắng ra như thế này :

- Tại hạ biết rõ Quỳnh Hoa Tam Nương Tử chẳng hề ở trong đó, lão còn lừa tại hạ làm sao được?

Song, chàng cũng thừa hiểu, nếu chàng nói ra như vậy, chẳng bao giờ lão nhân buông tha cho chàng. Chàng tự lượng sức mình, trong tình trạng này, động thủ với lão nhân là điều bất lợi.

Bởi thế, chàng chỉ buông dò một câu nhẹ xem lão phản ứng như thế nào?

Lão nhân quắc mắt, bắn tia nhìn sắc lạnh vào mặt chàng :

- Người không muốn vào?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Tại hạ không muốn tìm Quỳnh Hoa Tam Nương Tử thì vào đó làm chi?

Kim Yến Tử giải thích :

- Hắn chẳng liên quan gì đến việc đó đâu, tiền bối! Hắn và tôi là hai người hoàn toàn xa lạ, chẳng phải là bạn đồng hành đồng sư.

Lão nhân rùn vai :

- Người không muốn vào thì thôi, ta chẳng cưỡng bách làm gì!

Chẳng rõ vô tình hay hữu ý, lão đưa tay vỗ nhẹ vào tảng đá. Cái vỗ không gây lên một tiếng động khê, nhưng chỗ đó lại hần sâu vào, một dấu tay hiện lộ rõ rệt.

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Thực ý thì tại hạ chẳng muốn vào. Song nghĩ lại, dễ hồ bất cứ ai cũng biết được nơi tàng trữ bí mật của Thiên Tâm Giáo? Do đó, tại hạ cho là một cơ hội may mắn, dù biết rằng chẳng phải người nào cũng có thể vào trong đó, tại hạ đổi ý muốn vào xem cho biết.

Lão nhân không lưu ý đến chàng nữa, lão lấy trong mình ra một thanh đoản kiếm có chiếc vỏ bạc, dài độ một thước ba tấc trao cho Kim Yến Tử thốt :

- Thanh kiếm này chém sắt như chém bùn, cô nương cứ cầm lấy, biết đâu chẳng có chỗ dùng!

Lão còn trao cho nàng một vật đánh lửa, bảo :

- Phàm đã vào hang tối, là phải có những vật này, cô nương hãy trân trọng nó, tuyệt đối không nên đánh rơi!

Kim Yến Tử vừa nhận vật, vừa thốt lời cảm tạ.

Nàng và Du Bội Ngọc bước qua cửa động.

Lão nhân vận cơ quan, vận tảng đá bít cửa hang.

Kim Yến Tử kinh hãi kêu lên :

- Tiền bối bít cửa hang lại như vậy, làm sao chúng tôi trở ra?

Tảng đá đang di động, chưa bít hẳn lối ra, Kim Yến Tử vừa dậm nháy ra ngoài, bỗng từ bên ngoài một đạo kinh lực lao vút vào trong, đẩy bật nàng nhào trở lại.

Lão nhân cao giọng :

- Khi nào người trở ra, cứ gõ kiếm vào tảng đá bảy tiếng, lão phu biết liền ...

Lão vừa dứt câu thì tảng đá cũng lấp kín miệng hang.

Hang chưa bít lại thì nhìn gần còn thấy lờ mờ, hang bít lại rồi đứng bên trong ngửa bàn tay chẳng thấy ngón.

Kim Yến Tử lấy vật đánh lửa, bật lên, vật đó có hình thức vô cùng quái dị, tỏa ra những tia sáng bàng bạc, vừa đủ soi rõ một khoảng nhỏ chung quang nàng.

Kim Yến Tử day lại nhìn Du Bội Ngọc, vì gương mặt chàng ẩn trong lớp bố, nàng chẳng thấy được thần sắc của chàng lúc đó như thế nào, nhưng nàng cứ tưởng là chàng sợ, nếu không sợ thì hiển nhiên chàng đúng là một ngốc tử, chẳng biết nguy hiểm là gì ...

Nàng thở dài hỏi :

- Việc này có liên quan gì đến người đâu, sao người theo ta vào đây làm gì chứ?

Du Bội Ngọc trầm nghĩ :

- Cái tính khí của nàng khó chịu thật, song tâm địa nàng rất tốt đấy, vào đến đây rồi mà cũng còn nghĩ đến sự an nguy của kẻ khác!

Trong mấy hôm gần đây, chàng gặp rất nhiều nữ nhân, nàng nào cũng có cái tâm ác độc với chàng, chàng gần như có thành kiến không đẹp đối với tất cả nữ nhân, bỗng nhiên lại gặp Kim Yến Tử, nàng lại lo lắng cho chàng, ngay trong khi nàng đặt chân vào nguy cảnh.

Tự nhiên, chàng có mỹ cảm ngay, chàng cười nhẹ thốt :

- Có hai người cùng chung một chỗ, dù chỗ đó là một cạm bẫy, kể ra cũng ít sợ hơn là đơn độc mà rơi vào lưới rập!

Kim Yến Tử giật mình :

- Vậy ra, người vì ta mà theo đến đây?

Du Bội Ngọc vẫn cười :

- Cô nương đã là bằng hữu của Du Bội Ngọc thì cô nương vẫn là bằng hữu của tất cả những người mang tên Du Bội Ngọc. Đã là bằng hữu, cô nương khỏi phải hỏi những câu như thế!

Kim Yến Tử nhìn chàng!

Nàng chợt mặt đỏ lên, đôi mắt sáng ngời kỳ dị, gương mặt vừa đỏ, lại đổi sắc trắng liền.

Du Bội Ngọc khó đoán được đúng tâm trạng của nàng lúc đó.

Nàng trầm lặng một lúc lâu, đột nhiên hỏi :

- Người có biết dụng ý của lão nhân đó như thế nào không?

Du Bội Ngọc hỏi lại :

- Cô nương nghĩ thế nào?

Kim Yến Tử đáp :

- Giả như lão muốn hại ta, thì khi nào lão trao cho ta những vật quý đó? Hà huống, bằng vào chưởng lực vừa rồi trên tảng đá, chúng ta phải hiểu vũ công của lão cao đến bậc nào. Nếu lão muốn sát hại chúng ta, thì chẳng khó khăn chút nào cả!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Đúng vậy! Chưởng lực của lão tuyệt diệu. Xuất phát thì âm nhu, nhưng tiếp xúc lại cường mãnh, so với Cẩm chưởng của Xuất Trần Đạo Trưởng phái Vũ Dương, chẳng kém chút nào ...

Kim Yến Tử tiếp :

- Nhưng nếu lão không có ý ác, thì lão còn bức người vào đây để làm gì! Phát ra chưởng lực đó, đúng là lão uy hiếp người một cách gián tiếp, hay âm thầm cũng thế. Vả lại, lão còn biết lối ra, lão ngầm giục chúng ta cứ đi tới ...?

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Thì chúng ta cứ đi tới!

Kim Yến Tử day qua nhìn chàng, rồi vụt cười lớn lên :

- Cái gan của ta vốn to lắm, không ngờ người lại to gan hơn ta! Ở bên người, ta muốn sợ hãi, cũng không sợ hãi. Có người, ta chẳng biết sợ gì cả.

Du Bội Ngọc thầm nghĩ :

- Nếu tất cả nữ nhân đều như người, thì thế gian này làm gì chẳng được thanh bình?

oOo

Du Bội Ngọc muốn cầm vật đánh lửa đó, đi trước dẫn đường, Kim Yến Tử ưng thuận liền.

Dưới ánh sáng bàng bạc của ngọn lửa, chàng nhận ra nơi vách hai bên, có khắc những họa đồ vô cùng tinh tế, mỗi họa đồ có một nam một nữ, thần tình như sống.

Trông thấy họa đồ đó, Kim Yến Tử đỏ mặt.

Nàng kêu lên :

- Đúng là một địa phương tàn ác, tại sao ... tại sao ...

Du Bội Ngọc cũng nghe mặt nóng hừng hực, không thể tưởng là trong một cái hang thần bí này lại có những đồ họa điêu khắc trổ trên như vậy.

Kim Yến Tử đưa tay che mặt, bước nhanh tới trước, định lướt qua khỏi đoạn đường này, tránh nhìn những cái không nên nhìn.

Bỗng từ trong bóng tối có hai người vọt ra, mỗi người cầm một thanh đao, hai người cùng vungheng chém xuống mình Kim Yến Tử.

Thủ pháp của họ rất nhanh, đường đao cũng mãnh liệt phi thường.

Du Bội Ngọc kinh hãi, hét lên :

- Cẩn thận!

Chàng vừa hét, vừa lướt tới, ôm nhanh Kim Yến Tử , cùng nàng nhào xuống, lăn tròn ra ngoài tầm đao.

Cả hai vừa nhào xuống, đà đao vút ngang lên trên, kêu vù vù, nghe rợn người.

Khi Du Bội Ngọc và Kim Yến Tử đứng lên thì hai người đó đã rút về bóng tối.

Du Bội Ngọc bật cười :

- Thì ra chính là hai người bằng đá!

Kim Yến Tử thở dốc, nhìn chàng, thốt :

- Nếu không có người thì ta đã đứt thành mấy khúc rồi!

Du Bội Ngọc nghe mùi thơm thoang thoảng bên mũi, chàng cúi mình xuống, bất giác nhận ra chàng còn ôm nàng trong lòng, chàng cúi mặt xuống đúng lúc nàng ngẩng mặt lên, hai gương mặt sát vào nhau, bốn môi gần chạm.

Mùi thơm đó, bốc từ tóc nàng, từ hơi thở nàng, một mùi thơm không thể đặt tên được ...

Chàng giật mình, định tỏ mấy lời xin lỗi, nhưng Kim Yến Tử bật cười khanh khách, thốt :

- Người biết không, nếu Thần Dao công tử thấy chúng ta như thế này, hẳn phải tức uất có thể chết được lắm. Thực tình là hy vọng y thấy được cảnh này! Nhưng làm sao y có mặt tại đây mà trông thấy!

Du Bội Ngọc chỉ sợ nàng then rồi sinh hận, ngờ đâu nàng thoát lạc, phóng khoáng như thế?

Giả sử, nàng có thích gần chàng đi nữa, thì ít nhất trong phút giây đầu tiên đụng chạm bất đắc dĩ như vậy, nàng cũng phải giả vờ e then cho hợp với cái vẻ của con gái nhà lành chứ?

Không, nàng không vờ gì cả, cứ thẳng thắn mà tỏ ý niệm.

Chàng thở phào, cười nhẹ :

- Lần này, Thần Dao công tử không đi theo cô nương, kể cũng là một sự lạ!

Kim Yến Tử mỉm cười :

- Người có biết y làm gì bên cạnh ta không? Từ sáng đến chiều, từ chiều đến tối, y nhìn ta, y quanh quẩn theo ta như con lươn xanh bám mỡ, kẻ nào nhìn ta, y sanh sự với kẻ đó ngay, thực ta bức mình vô cùng. Ta có cơ hội là lén đi ngay, lánh mặt y được phút nào hay phút ấy. Ta sợ hẳn ...

Bỗng nàng dừng câu nói, rồi nhìn về phía hậu Du Bội Ngọc hấp tấp thốt :

- Người xem! ...

Du Bội Ngọc quay đầu nhìn lại, nhận ra nơi đó chừng như có vọng cửa.

Chàng nhìn kỹ, thì đúng là một vọng cửa, bên trên vọng cửa có mấy chữ :

- Tỏa Hồn My Cung – Vào là chết! —

Kim Yến Tử cau mày :

- Nơi tàng trữ báu vật của Thiên Tâm Giáo sao lại gọi là Tỏa Hồn My Cung?

Du Bội Ngọc thấy mấy đồ họa bên ngoài, vào đây lại đọc mấy chữ đó, biết ngay nơi đây chẳng những là một nơi tà ác mà còn là một địa điểm ẩn chứa những gì quỷ dữ nhất, dĩ nhiên những cái quỷ dữ đó cực kỳ nguy hiểm, cực kỳ thần bí, một nơi đáng sợ hơn hết trên giang hồ.

Chàng nhìn thẳng vào mặt Kim Yến Tử, hỏi :

- Cô nương muốn vào chẳng?

Kim Yến Tử mỉm cười :

- Chẳng lẽ mấy chữ đó làm cho chúng ta ngán?

Du Bội Ngọc lại hỏi :

- Nếu Quỳnh Hoa Tam Nương Tử không có ở trong đó?

Kim Yến Tử giật mình :

- Tại sao chúng không ở trong đó? Chẳng lẽ lão nhân lừa gạt chúng ta?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Cứ theo tại hạ biết thì Quỳnh Hoa Tam Nương Tử không ở đây. Còn như tại sao lão nhân lừa chúng ta thì thực tình tại hạ không hiểu nổi!

Kim Yến Tử suy nghĩ một lúc :

- Người nghĩ xem, vào đến đây rồi, chẳng lẽ chúng ta lại quay trở về?

Nàng vấn lọn tóc xõa cho gọn, đoạn tiếp :

- Giờ đây, giả sử chúng ta có trở ra, gõ kiếm vào đá bảy trăm lượt chứ đừng nói là bảy lượt, chưa chắc lão nhân chịu vận động cơ quan mở lối cho chúng ta đi. Lừa chúng ta vào đây là lão có dụng ý gì đó, khi nào dụng ý đó chưa có kết quả là lão vẫn chưa buông tha chúng ta!

Kim Yến Tử trầm giọng tiếp :

- Người có nghĩ như ta chăng?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Nhưng vào trong đó, hẳn phải gặp nhiều nguy hiểm. Tốt hơn, cô nương nên đứng đây chờ tại hạ, tại hạ vào một mình trước xem sao ...

Kim Yến Tử mỉm cười :

- Người đã nói, có được hai người cùng chung một chỗ, dù gặp điều gì đáng sợ, cũng ít sợ hơn là đơn độc ...

Con người, trong nguy cảnh mới lộ chân tướng rõ rệt. Và chỉ trong trường hợp đó, người đáng hận càng làm cho mình trông thấy mà hận hơn, người đáng yêu lại càng làm cho mình yêu hơn.

Trong nguy cảnh, con người càng bộc lộ bản ngã, kẻ xấu không dấu cái xấu, kẻ tốt càng biểu hiện cái tốt.

Du Bội Ngọc nắm tay Kim Yến Tử mỉm cười, gật đầu :

- Thì chúng ta cùng vào. Nhưng cô nương cẩn thận nhé! Tại hạ nghĩ, bất quá chúng ta phòng xa chứ chẳng lẽ ...

Bỗng chàng cảm thấy đôi chân nhũn lại, nền đá bên dưới chỗ đứng nứt ra, hai người cùng rơi xuống.

Bên dưới có một cái động.

oOo